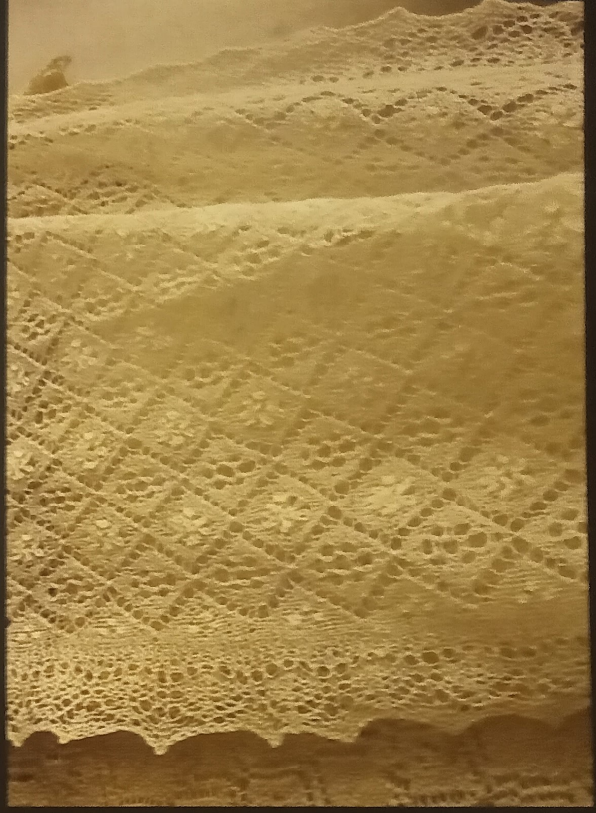
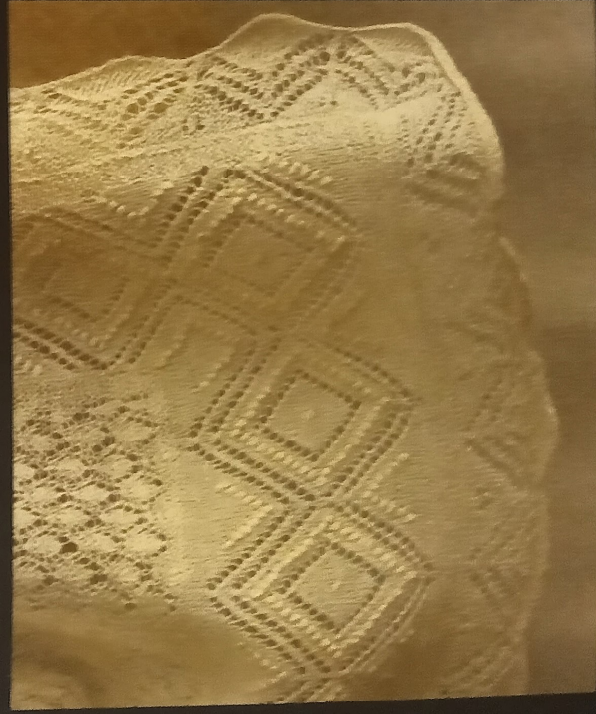

Helena-mummon kirjoama pöytäliina noin vuodelta 1915.
Pöytäliinan hän on valmistanut ennen naimisiin menoa myötäjäisiä varten.
Inkerissä uskottiin, että "äidin rukoukset kestävät neljanteen polveen saakka".

Erittäin kaunilta olivat äitini kutomat pitsimäiset villaiset rievut (huivit) ja hienot saalit.

METSÄPERTIN MUSTOSTEN PERHE

Mummoni Helena

Äiti ja isä kun olivat töissä tai työmatkoilla, niin minä olin aina *ämmäin kupeessa*, hänen hyvässä huostassaan. Minä olin ämmäin tyttö. Oli itsensä selvä, että puuhasimme mummoni kanssa kaikenlaista: veimme lehmän laitumelle ja maidon meijeriin; laitoimme ruokaa ja kelkkailimme. Minä ja pikkusisko kutsuimmekin häntä äidiksi. Ymmärsin myöhemmin, että tämä johtui siitä, että äitikin kutsui häntä niin. Mummoni oli koko aika kanssamme. Päivällä touhustimme kaikenlaista, yöllä nukuimme hänen vieressään. Kun olimme ihan pieniä ja saimme rintaa, niin mummo vei yöllä äidin luokse välipalalle ja toisen jälkeen takaisin viereensä.

Mummo kertoi koko ajan jotakin hauskaa. Nyt harmittaa, etten muista siitä paljoa. Olisi ollut paljon kysyttävää. Minun ensimmäinen kieleni oli suomi, oikeastaan inkerinsuomalainen murre, jota puhuttiin Itä-Inkerissä, Järvisaaressa. Mummoni ei osannutkaan mitään muuta kieltä. Hän oli käytännössä yksikielinen. Suurempi osa tässä kirjassa kirjoitettua perustuu

Isoäitini *molotsniekkana* (maitotyttyönä) Pietarissa. Oikealla Helena Tani, s. 2.7.1896 k. 15.12.1988; vasemmalla: Maria Liiski, s. 18 miespuolinen henkilö otettiin "lainaan" valokuvausta varten.